

Arrest

nr. 155 510 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu werd het volgende gesteld: “Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.*

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien van de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing haar grondslag vindt in de definitieve weigering van een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zodat, wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, wat in casu het geval is (zie hieronder) waardoor de Raad zich niet dient uit te spreken over de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 2 juli 2014, nr. 10 614 (c)).

Wat de aangevoerde schending van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar hetgeen hieronder daarover wordt vastgesteld.

Waar de verzoekende partij stelt dat een beroep voor de Raad van State niet meer effectief kan zijn, indien het bevel uitvoering krijgt en er hiermee de artikelen 2,3 en 13 van het EVRM schendt, merkt de Raad op dat er in casu geen beroep hangende is bij de Raad van State, zodat de kritiek feitelijke grondslag mist. Daarnaast wijst de Raad er op dat de kritiek van de verzoekende partij louter hypothetisch is, zodat ze evenmin dienstig is.

Verder geeft de verzoekende partij aan dat ze een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd geweigerd en dat de uitvoering van het bevel de verzoekende partij tot een burgerlijke dood veroordeelt, omdat ze nergens bescherming zou kunnen inroepen en blootstaat aan een repatriëring naar Kosovo, waar haar leven in gevaar is. Er dient echter op te worden gewezen dat de Raad op 26 mei 2015 bij arrest met nummer 146.372 de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal heeft bevestigd door de verzoekende partij eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu beperkt de verzoekende partij zich tot de erg vage bewering dat haar leven in gevaar is bij een terugkeer naar het land van herkomst. De Raad wijst er echter op dat ze nalaat in

concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM geschonden is. Zij beperkt zich tot beweringen en het uiten van een eenvoudige vrees, zonder deze te staven met enig begin van bewijs. Voorts wijst de Raad er op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing impliceert en de verzoekende partij evenmin verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing gebiedt de verzoekende partij enkel om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij over de nodige toegangs- en verblijfsdocumenten beschikt voor één van die landen. Bovendien schorst artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de gedwongen uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal, maar verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgereikt wordt. Derhalve mist de kritiek van de verzoekende partij aangaande de schending van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet grondslag. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het aanvoeren van voormelde schending zonder deze schending echter op enige wijze uiteen te zetten zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Het beroep lijkt onontvankelijk."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 17 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waar zij niet alleen vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

Ter terechtzitting van 22 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"VzP verwijst naar het pleidooi in de eerste zaak (RvV 167 468)."*

In het pleidooi in de zaak met volgnummer 1 stelt de verzoekende partij het volgende:

"VzP licht vier redenen uit de vraag tot horen toe: 1) mogelijke beroepsaansprakelijkheid van de advocaat: de advocaat van VzP stelt geen mandaat te hebben om afstand te doen. 2) als VzP niet vraagt om te worden gehoord, doet zij impliciet afstand van een mogelijk middel tot cassatie voor de RvS. 3) als VzP niet vraagt om te worden gehoord, zal zij in een latere fase van de procedure geacht worden geen vrees of geen risico te lopen in geval van terugkeer naar het land van oorsprong. 4) zonder uitdrukkelijk mandaat om niet te vragen te worden gehoord, verplicht het BJB Brussel (Franstalig) een vraag tot horen in te dienen."

2.4. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts aangeeft dat zij gevraagd heeft om gehoord te worden omdat zij geen mandaat heeft om afstand te doen en het BJB Brussel haar hier *de facto* toe verplicht nu zij geen uitdrukkelijk mandaat heeft gekregen om geen vraag tot horen in te dienen. Zij geeft echter geen verdere uiteenzetting hieromtrent, zodat zij niet duidelijk

maakt op welke manier zij hiermee zou ingaan tegen het gestelde in voornoemde beschikking van 30 juli 2015, zodat zij met deze grief dan ook geen afbreuk kan doen.

De advocaat van de verzoekende partij geeft enkel aan dat zij geen mandaat heeft om akkoord te gaan met de beschikking. Het loutere feit dat de advocaat van de verzoekende partij geen mandaat zou hebben om akkoord te gaan met de beschikking, doet echter op geen enkele manier afbreuk aan de inhoud van voornoemde beschikking van 30 juli 2015.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet aan de verzoekende partij gevraagd wordt om afstand te doen van haar beroep. In de voormelde beschikking wordt vastgesteld dat de verzoekende partij het rechtens vereiste belang ontbeert. Voorts werd de aandacht gevestigd op artikel 39/73, § 3 van dezelfde wet, dat luidt als volgt: *“Indien geen der partijen vraagt om gehoord te worden dan worden deze geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en wordt naargelang het geval het beroep ingewilligd of verworpen.”* Het betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de voormelde beschikking.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat indien zij niet vraagt gehoord te worden, een impliciete afstand doet van een mogelijk middel tot cassatie, wijst de Raad erop dat deze kritiek juridische grondslag mist nu de Raad steeds bij arrest een beroep tot nietigverklaring verwierpt of inwilligt, ongeacht of een verzoekende partij akkoord gaat met een beschikking conform artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet door geen vraag tot horen in te dienen. De bewering dat de verzoekende partij hiermee een mogelijkheid tot cassatie mis zou lopen, kan derhalve niet dienstig te worden opgeworpen.

In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt dat bij een gebrek aan een vraag tot horen zij in een latere fase van de procedure geacht wordt geen vrees of geen risico te lopen in de zin van artikel 3 van het EVRM, dient alweer te worden vastgesteld dat deze kritiek grondslag mist. De verzoekende partij heeft immers in het verzoekschrift een schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd. De Raad heeft echter bij beschikking van 30 juli 2015 vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt. Ter terechtzitting – naar aanleiding van haar vraag tot horen - heeft de verzoekende partij nagelaten binnen de voorwaarden van de louter schriftelijke procedure voormelde vaststelling uit de beschikking van 30 juli 2015 te weerleggen. Aldus heeft de verzoekende partij geen gebruik gemaakt van de wettelijk voorziene mogelijkheid in artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet. Zij kan derhalve niet dienstig voorhouden dat zij een vraag tot horen moet indienen aangezien zij anders niet in de mogelijkheid zou kunnen worden gesteld een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, terwijl zij ter terechtzitting van 22 september 2015, in het geheel nalaat in te gaan op de concrete vaststellingen van voormelde beschikking van 30 juli 2015 met betrekking tot het gestelde omtrent de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Het beroep is onontvankelijk, gelet op het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET